

това, че мъченикът на Вѣслецъ се гаври съ богътъ на безчестнитѣ тирани.

Не ти, комуто се кланятъ
Калугери и попове,
И комуто свѣщи палятъ
Православнитѣ скотове.

Вазовъ се възмущава силно отъ тие нѣколко реда. Съ своя „цинизмъ“ тие внушавали „на здравата душа едно противно чувство, прилично на отвръщение“. Но съ тие редове не се изчерпя всичкото възмущение на г. Вазовъ. Той казва: думитѣ „православни скотове“ сж самооплюване за поета. Защото „православнитѣ скотове сж бацитѣ, братята, майка му на поета и цѣлиятъ му страдалчески народъ“. „Православния богъ е помогналъ на тоя народъ — спекулира надъ дѣйствителността Вазовъ, да запази националната си личностъ прѣзъ петъ вѣка чудовищно робство, египетско робство, и къмъ тоя богъ той вика на помощъ“ (Денница, II. 454.). Логиката на Вазовъ е патетична и, както изглежда, той ще спечели про це са противъ Ботйова. Прѣзъ 1885. година, врѣме, когато всѣка политическа партия експлоатираше името на поета, поставяше го за знаме, задъ което скриваха морални и физически насилия, чулъ Вазовъ, слѣдъ нѣкакво богослужение, гълпа млади хора да пѣятъ Ботйовата Молитва. Вазовъ е, несъмнено, чувствителна натура. Той се трогва дори и тогава, когато нѣкой брули плодъ отъ сливата, или хвърля камъкъ върху „прѣбито псе“... Когато чупятъ човѣшки кости, когато убиватъ цѣли поколѣния съ войни и систематически гладъ, Вазовъ мълчи... Когато хулятъ богътъ на народнитѣ дуимани Вазовъ се мръщи: „колко е тжно, казва г. Вазовъ, колко е грозно, когато въ врѣме на народни гържества, чуешъ гълпа млади хора, които реватъ изъ въздуха тие дебелашки цизнизми: